Ч. 50. Четвер 4 (17) марта 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтовоі.

Рекламациі незапечатані вільні від оплати почтовоі

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциі:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Чутка про санацию парляменту. — Збори Старочехів. — Росийско-японьска війна).

Ціле вчерашне засіданє палати послів заняло лиш само читанє петиций, інтерпеляций і обструкцийне поіменне голосованє. Між иншими відчитано інтерпеляцию пос. Вас. Яворского і товаришів в справі поступованя старости в Рудках і тамошної жандармериі супротив о. Стефана Онишкевича і кількох селян з нагоди зборів скликаних пп. Добошиньским і Ґіжовским. Дальше відчитано інтерпеляциі: Толінґера і тов. в справі відносин на віденьскій торговици для рогатої худоби та в справі привозу заморского мяса; Пражака (ческ. радик.) в справі студентских демонстраций в Берні; Вас. Яворского в справі поступованя урядника зелізничого Володислава Надаховского при продажи білетів руским селянам; Василя Яворского в справі якогось над'ужитя становиска урядового старости Франца у Львові для цілий політичної аґітациі.

Перед одним з поіменних голосовань зажадав пос. Крамарж обчисленя комплету, по чім Чехи серед протесту зі сторони німецкої лівиці вийшли з салі. Обчисленє показало 108 послів або достаточний комплет. Під конець засіданя Молодочех Скаля зажадав скликаня комісиі для нагани против Вольфа. Під конець засіданя прийшло ще до острої перепальки межи президентом палати а пос. Штайном за то, що президент палати відобрав голос пос. Малікови (Всенімцеви), котрий одержавши голос, зачав щось читати так тихим голосом, що ніхто того не чув. — Оттак відбуло ся ціле засіданє а слідуюче назначено на нині.

Розійшла ся чутка, що президент міністрів др. Кербер робить заходи около того, щоби зробити парлямент здібним до роботи. Чи то єму удасть ся, годі знати. З Відня доносять, що др. Кербер конферував вчера з проводирями німецких партий і з презесом Кола польского Яворским та з ґр. Сильва Тарукою. Німецка комісия „з чотирох“ конферувала вчера також з президентом палати Феттером в справі санациі парляменту. Кажуть, що деякі впливові парляментаристи дораджували дрови Керберови розвязанє парляменту, але він не хоче о тім нічого й чути.

За характеристику теперішних невідрадних відносин викликуваних головно опозицією та обструкцією Молодочехів треба уважати оногдашні збори староческої партиі в Празі. Здає ся, як колиб староческа партия на ново відживала або бодай в одній части ческого народу наставала неохота до теперішної тактики. Пос. Браф, котрий промавляв на тих зборах, вказував на нещасливі наслідки обструкциі та конечність ревізиі проґрами і тактики народної. Бесідник казав, що розуміє, що по німецкій обструкциі мусіла настати ческа, але коли вже веде ся обструкция, то треба здати собі добре справу на що. Зразу говорено, що обструкция буде ся вести доти, доки не буде направлена кривда зроблена ческому народови знесенем розпоряджень язикових. Пізнійше говорено, що обструкцию треба показати, що і Чехи потрафлять робити такі самі перешкоди що й Німці. Відтак говорено знов, що Чехи готові залишити обструкцию, скоро одержать якісь поменші концесиі, а тепер кажуть, що не буде обструкциі, скоро міністерство уступить. В виду того треба собі ясно сказати, длячого теперішна тактика має бути така а не инша.

З поля японьско-росийскої війни нема від 10 с. м. ніяких важнійших вістий. Чутка, мов би Росияни добровільно уступили ся з Порт Артура, не потверджує ся. То впрочім могло би хиба аж тоді наступити, коли би в кріпости нестало зовсім ані поживи для войска, ані мунициі, а довіз був би зовсім відтятий, чого доси нема. Здаєсь однакож, що кріпость була досить лихо заосмотрена в муницию, бо як тепер доносять з Нючванґу, адмірал Макаров ви-

---

30

Сліди їздця.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

— Гм — воркнув волоцюга і поглянув з цікавостию на Іванну Бернард, немов би не міг поняти такої палкости. — Ви дуже острі. А як би я вам допоміг найти убийника — як би я станув перед судом як сьвідок і сказав, що знаю — що дали би ви мені за те?

— Мій муж єсть купцем, не богатим купцем, малим; працює тяжко на кождий доляр, що заробить, але коли би ваше зізнанє увільнило мого вітця від пятна морду, то дістанете від мене сто фунтів.

— А хто мене забезпечить, що я дістану гроші? Ваш чоловік сидить в Америці. Коли я вволю вашу волю, то можу добре вийти! Яку запоруку дасте мені?

Іванна Бернард мовчала. На таке цілком природне питанє тяжко було відповісти. Яку справді запоруку могла она єму дати, она цілком чужа в тім краю?

Она знала лиш одного чоловіка, котрий міг би їй в тій справі помогти, а то був Норберт Блек. Але навіть і єго поміч видавалась їй сумнівною; доси бодай був він глухий на всі єї просьби. Але колиб она змогла подати єму доказ невинности свого вітця, то ледве чи він відмовив би їй своєї помочи. Тепер коли єго заручини з дочкою Андініяна зірвані, то хто знає, чи він не дав би ся лекше намовити?

— А повірили б ви мені, коли би пан Блек схотів заручити за мене? — спитала Іванна Бернард.

— Я повірив би єму — воркнув Тінкер. — Він чей ще варта сто фунтів. Приведіть єго на умовлене місце до мене; нехай він дасть мені слово, що в дни, коли я зложу зізнанє против сер Еверарда, одержу від Норберта Блека сто фунтів, то я зголошу ся в суді. Бо в моєї сторони то досить велика відвага. Люди з доброю памятию могли би против мене видвигнути на верх не конче приємні річи. Але як раз вийду з суду і дістану свою готівку, то ні хвилі довше не буду попасати в тім краю.

— Попробую завтра поговорити з паном Блеком — сказала пані Бернард — коли ваше зізнанє має справді яку вартість — —

— Коли! — сказав Тінкер. — Моє зізнанє може в найгіршім случаю доказати, що сер Еверард Андініян — дуже точний пан, що все мав звичай вертати з польованя вчаснійше як всі инші — вернув одного хорошого дня не вчаснійше як о девятій годині. А тоді убито лиса не цілих шість миль від Остордж о пятій годині по полудни. Я міг би також оповісти, що він того вечера приїхав до дому цілий заболочений, на утомленім, майже кулявім і на смерть згоненім кони.

— Ах! — спитала пані Бернард — то ви служили тоді у него?

— Очивидно! — відповів Тінкер. — Звідки міг би я щось близшого о тім знати, колиб я був не служив у него? Я був на подвірю, коли він над'їхав і ждав, аби від него взяти коня, бо другий служачий поїхав був до Гайклерку по лікаря до пані, що небезпечно занедужала. Сер Еверард був блідий як смерть; скочив з коня, кинув мені поводи і не сказавши слова, пійшов до комнати. Я замітив, що він згубив одну острогу, але не гадав більше о тім. Що звернуло на себе мою увагу, то єго вигляд і вигляд коня. — Злі новини ждуть на тебе дома — погадав я собі і ти вже тепер так виглядаєш, немов би знав, що тобі грозить. — За годину вернув другий паробок з Гайклерку з лікарем. Они переїздили попри те місце, де убито пана Блека і вже о тім чули.

— Чи може той паробок або хто инший з домівників замітив, що пан Андініян вернув так пізно вечер? — спитала Іванна Бернард.

— Вже не пригадую собі, чи люди що говорили. Цілий дім був в заворушеню задля пані. Она умирала і тоді ніхто про що инше не думав. Она умерла ще перед дванайцятою годиною; дзвони рівночасно дзвонили по ній і по Блеку. Та ніч добра була для гробаря.

— А бачили ви сер Еверарда на другий день? — спитала Іванна Бернард.

— Ні; він сидів коло померлої жінки. Оповідали люди, що він майже не відступав від неї, доки не винесли домовини на кладо-

дав приказ до залоги, в котрім каже, що не треба щадити вугля, але з муніцнєю треба обходити ся ощадно. З Чіфу знов розійшла ся чутка, що в Порт Артурі арештовано двайцять Хінців і одного Японця перебраного за Хінця, підчас коли они за помочию сиґналів розмавляли (?) з японьскою фльотою.

Що послідна бомбардация мусіла наробити в Порт Артурі богато шкоди, о тім здаєсь нема й сумніву. Після вістий з Льондону, самі Росияни мають потверджувати, що форти вже не до ужитя (се покаже найліпше найблизший новий атак на кріпость), а бомби розбили будинок нового банку, кватири жовнірів і богато приватних будинків. Впрочім після послідних вістий з російского півурядового жерела в кріпости і цілім еї рейоні спокій.

Важнійші суть вісти, які подає ґенерал Жиліньский під датою 14 с. м. Він доносить телеґрафічно до Петербурга: „Дня 8 марта стрітила росийска патруля чотири неприятельскі постерунки над рікою Танкчанґане. По стичці японьска кінна патруля втекла, лишивши одного убитого і відкинену зброю. Комендант корейского войска у Віджу заявив, що готов видати зброю і розпустити войско на урльоп з виїмкою 20 вояків. Манджурске населенє держить ся спокійно. В ночи з 11 с. м. неприятельскі кораблі розсліджували за помочию рефлекторів залив Єлени і побереже коло Сенчен (північно західній стороні Кореї). Після віридостойної чутки Японці доси на півночи від Ґенсану не висілили на беріг. Жителі вздовж ріки Тумен прихильні для Росиян.

Новинки.

Львів дня 16-го марта 1904.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Андрей Потоцкий виїхав нині з женою до Відня на похорон ґен. інспектора армії кн. Людвика Віндішґреца і верне аж в пятницю рано.

— **Затверджене вибору.** Є. В. Цісар затвердив вибір ґр. Меч. Борковского, властителя Мельниці на маршалка і Тад. Чарковского-Ґолеєвского властителя Васучки на заступника маршалка ради повітової в Борщеві, а вибір дра Стан. Рудрофа властителя Швайковець на маршалка і Альфр. Дошота властителя Матеушівки на заступника маршалка ради повітової в Чорткові.

— **Президия ц. к. Намістництва** розписує нові вибори до ради повітової в повіті бучацкім для громад сїльских на день 13 мая, громад міских на 16 мая і для більших посїлостий на день 18 мая.

— **Посьвячене нового зелїзничого двірця** у Львові відбуде ся 26 с. м. (в суботу) о 10 годині перед полуднем в присутности п. Міністра зелїзниць дра Вітека. Пополудни буде обід у п. Намістника ґр. Потоцкого, а вечером в новім двірци равт на дохід вакацийних кольоній в Тухли.

— **Бурмістром** міста Долини вибрано дра Стан. Котлоньского, дотеперішного лїкаря міского, а его заступником п. Михайла Мисевича.

— **Напад на банк.** З Петербурга доносять, що в Новім Бухарі, стациї при шляху зелїзниці закаспійскої, напало сїмох опришків на російско-хіньский банк і покалїчило двох директорів і одного урядника. Опришки сполошені відтак, утікли не вспівши нїчого забрати.

— **Женщина помічником купецким.** Рада управляюча „Народної Торговлї“ видала сьвідоцтво помічника купецкого п. Анні Михайловичівній, дочці тернопільского міщанина, котра в тім товаристві відбула 4-лїтну практику. Анна Михайловичівна єсть мабуть одинокою женщиною у нас, котра одержала сьвідоцтво купецкого помічника.

— **О коровячий хвіст.** З Монастириск пишуть: Лейба Темель і Мошко Тайхер, два купцї з Устя зеленого, купили на торзї дня 6 с. м. від господаря з Яргорова Василя Остапюка корову з телятем за 120 К, аби єї дальше відпродати і вже наперед тїшили ся зиском, який надїяли ся мати з дешево купленої корови з телятем. Спровадивши свою добичу до дому, зазнали вскорі гіркого заводу, бо куплена корова мала штучно приправлений хвіст. Обманені купцї внесли до монастириского суду жалобу, жадаючи за недостаючий коровячий хвіст 30 К відшкодовання.

— **Переїзд через Байкал.** „Одеский Листок“ подає такі подробицї тої дороги перебутої недавно одним з купців, що приїхав з Владивостока: За 4-годинний переїзд санками через Байкальске озеро плачено 15 рублїв від санок на три особи. Були то санки приватної особи, селянина з околицї. Селяни добре заробляють на тім, а до того роблять вигоду подорожним, бо не треба ждати на санки державні, які курсують рідше. Подорож зелїзницею з Владивостока до стациї Манджурия на границі Сибіру, була дуже тяжка. На деяких стациях треба ждати по 5 до 6 годин з причини виминаня войскових поїздів. Зелїзничі вози переповнені, тяжко найти місце до спаня. Нераз подорожні ждуть по 2 або 3 дни на місце в поїздї. Много осіб з Порт-Артура і Владивостока перенесло ся до Хабаровска і Нікольска. В тих містах підскочили цїни готелїв незвичайно високо. За малу комнатку платить ся на добу по 7 і більше рублїв.

— **„Людоїд“ в Днїстрі.** В часї ловлї риб в Днїстрі під Нижневом зловили рибаки між иншим величезну рибу, котрої довгота виносила майже чотири метри. Селяни налякали ся на вид єї так дуже, що почали кричати: „людоїд!“ і з тревогою покинули сїть на березї, в наслїдок чого більша часть добичі разом з „людоїдом“ дістала ся на волю. Тимчасом був то імовірно великий осетр, риба рідка в наших водах, однако дуже цїнна, а підпливаюча на терло при наближаючій ся веснї головно в Днїстер.

— **Вісти з епархії перемиской.** Завідателем жукотиньского деканата іменований о. Володимир Левицкий парох в Грозьові, а містодеканом бельским о. Іван Плешкевич парох з Боратина. — Завідательство Ветлана дек. балигородского дістав о. Мих. Осідач. — Презенти одержали оо.: Орест Сиротиньский на Горинець і Яків Яхно на Залокоть. — Принятий до канонїчної звязи перемискої епархії окінчений богослов Кароль Круль з архієпархії львівскої.

— **Конець воздухоплавця.** З Штокгольму пишуть: Подорожника бальоном на північний бігун, шведского інжинера С. А. Андре, штокгольмский суд (по упливі законно приписаного часу) узнав вже небіжчиком. Як відомо, Андре — чоловік, що мав богато досьвіду в навоздушній плавбі — зачудував перед сїмома роками цїлий сьвіт своєю відвагою пустити ся, в інтересї науки, бальоном до північного бігуна, щоби тим чином допертн аж туди, куди иншими способами дістатись показало ся, бодай доси, неможливо. Андре підніс ся у воздух дня

вище. На другий день дуже рано, ще лише зоріло, був я на місци, де довершено морду. Я знав, де то стало ся, бо Джек, той другий паробок, описав мені его дуже добре. Видко було там ще слїди людий, що несли трупа. Відтак трава, куди витягано трупа з рова, була цїлком змішана і заболочена. Не знаю, длячого я ходив тамтуди і нипав, бо не було на що дивити ся — мабуть з простої цїкавости. Але чим довше я там стояв і приглядав ся болотнистому ровови, продертому живоплотови і краєви рова з замерзлими слїдами кіньских копит, тим частїйше приходив мені на гадку сер Еверард з блїдим лицем і заболоченим конем. Я не переставав думати над тим, длячого він саме того вечера так довго забавив ся і чому приїхав так змінений — він, що коли де виїздив, вертав все на чистенькім кони. Я так стояв з люлькою в зубах і розглядав ся на всї сторони, коли нагле побачив, що в місци, де кінь перервав живопліт, щось сьвітить ся. Що то могло бути? Певне якась зрабована річ, яку убийник при скорій утечи згубив. Якийсь срібний ґвізд або циґарниця, погадав я собі. Я скочив через рів, розсунув галузе терневого живоплоту і побачив, що то була цїла острога, що відорвала ся від чобота, коли кінь скакав через живопліт. Тверда тернова галузка здерла тодї острогу з ноги. По способі викінчення остроги пізнав я, що то мусїла бути острога сер Еверарда. Я був би єї зараз пізнав, хоч би навіть був не бачив попередного вечера, що сер Еверард згубив еї. Чим скорше сховав я мій знахід до кишенї і скочив назад на дорогу. Як раз надійшла полїция оглянути місце, але я не сказав, що перед хвилею найшов. „Тепер вже знаю, де ви вчера вечером були і що робили, сер Еверарде, — сказав я до себе. — Ви пани даєте волю своїм пристрастям так само часто, як найбіднїйші з поміж нас, хоч як нас так і вас учить релїґія цїлком що иншого“.

— Чи ви кому сказали, що найшли? — сказала панї Бернард.

— Нї, я мовчав о цїлій справі, бо хотїв витягнути як найбільшу користь з того. Коли-б я був пійшов до суду, то що я би з того скористав? Анї зломаного крейцаря. Колиб я був видав сер Еверарда в руки ката, то за те не купив би собі нї хлїба нї одїня. Мій намір був держати всьо в тайнї, а за те витягнути від сер Еверарда тілько, кілько лиш було можна.

— А як ви его примусили, що заплатив вам за мовчанє? — спитала Іванна Бернард.

— Не питайте. То моя річ. Може я не був на стілько розумний, може я був надто певний, що буду міг витиснути з него, що схочу. На всякий спосіб обернув він цїлу річ против мене; замість дістати добрий гріш за моє мовчанє, прогнано мене як пса і я мусїв бути вдоволений, що ще мене не замкнули. В стайнях не доставало богато дечого — мене підозрівано більше як инших — і конець був такий, що я без місця і без сьвідоцтв опинив ся нараз на улици з острогою мого пана в кишени як з одиноким моїм добром і маєтком. Але тодї був я неспокійним, непосидючим хлопцем, то й скоро потїшив ся по утратї місця. Впрочім сказав я собі, що буду ждати на відповідну хвилю. Я перейшов до иншого повіта і дістав місце при конях для перегонів; коли хто умів обходити ся з кіньми і сяк так виглядає, то сьвідоцтво не конче ему потрібне. Я сказав стайничому льорда Вольфінґа, що мав з моїм попередним паном суперечку і що він прогнав мене за зухвалість. І дістав місце. Від тодї вів я десять лїт як найприємнїйше жите. На жаль я нїколи не був ощадний. Тому останочно поводилось менї зле. Прийшов час, коли я був вдоволений, як удалось менї заробити кілька фенніків на нічліг або на який огріваючий напиток. Тодї то доктор побачив мене в заїздї „під павою“ і взяв в свою службу.

— А ви нїколи не удавали ся в тяжких для вас часах до сер Еверарда?

— Гадаєте що нї? Я писав до него, коли менї зле поводило ся; я навіть був дуже невибагливий і лист вийшов просто покірний. Я писав ему, що коли він не хоче, аби обставини, дотикаючі смерти пана Блека, вийшли на прилюдне сьвітло, то я не такий чоловік, аби робити неблагородний ужиток з того, що знаю; однако я потребую конечно сто фунтів і мушу їх заробити в який небудь спосіб. Спершу поводивсь він прилично і присилав менї деколи гроші, але не пишучи нї слова, просто так як кидає ся псу кість. Відтак приходить одного дня лист від его льокая, в котрім той пише менї, що сер Еверард в послїдних часах дістав тілько листів з просьбами о милостиню, що постановив собі не звертати більше уваги на такі листи. А коли би я поважив ся ще раз до него написати, то він передасть справу полїциї —

— А що, добре себе показав, правда? — говорив Тінкер дальше. — Отже я вже не писав до него; але одного дня заступив я мому панови дорогу, коли він по якімсь засїданю виходив з ратуша в Гайклерк. З піднесеною гордо головою, випрямлений, з гарапом в руцї вийшов з ратуша. Коня лишив був в заїздї „під павою“ і завернув у вузку уличку, що веде від ратуша до торговицї. Там розмовив ся я з ним. Я пійшов за ним в уличку, а там було так тихо і пусто, що менї то місце видало ся найвідповіднїйшим для нашої розмови. Було би злишним повтаряти вам дословно то, що ми говорили. Але замість відповісти менї

11 липня 1897 р. з північно-західної сторони Шпіцберґа в бальоні обему 5100 кубічних метрів і спосібним удвигнути 3.000 кільоґрамів. Враз з ним пустили ся в ту подорож два єго земляки (Стріндберґ і Френкель). І від часу від'їзду Андре з товаришами немов би щезли. Одна вістка через голуба і дві знайдені бої (пливаючі по мори знаки, скинені з бальона), що дійшли до Европи, були дуже малого значіня, а відтак безпосередно з бальону не дійшла вже ані вістка голубом, ані не найдено ніякого знаку, який міг би був подати якусь хоч трохи певнійшу основу до заключеня, куди бальон занесло. Опісля від часу до часу виринали поголоски, що там або там бачено той бальон або навіть самого Андре з товаришами, то знов, що в якімсь місци найдено бальон розбитий; та все показувалось, що то були лиш поголоски. На ділі ж не відомо, як далеко бальон залетів, як і не знати, чи Андре з товаришами живцем спустились на землю. Фахові круги лише здогадують ся, що бальон попав у дуже нещасливі вітри та що по 46 годинах їзди мабуть завернув ся назад в сторону від'їзду. Всхідний вихор мабуть обтяжив бальон снігом і ледом так, що Андре мусів повикидати з бальона навіть найпотрібнійші річи. Через обтяжене бальона снігом і ледом, при траченю ґазу, бальон не міг удержатись у воздухах оден місяць, як то приладив був єго Андре; він мусів упасти на землю що найбільше по тиждни, т. є. 20. липня 1897. Де упав, доси не знайдено сліду, хотяй в ріжні місця бігуна висилано три експедициї для гляданя; знайти ся колись він може хиба случаєм. Так нині пропала надія, що Андре і єго товариші жиють, а навіть дуже мала надія хочби довідатись о їх судьбі.

Господарство, промисл і торговля

— **Ціна збіжа** у Львові дня 15 марта: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 9·— до 9·25; жито 6·75 до 7·—; овес 5·50 до 6·—; ячмінь пашний 5·25 до 5·50; ячмінь броварний 5·50 до 6·—; ріпак 9·25 до 9·50; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·50 до 11·—; вика 5·30 до 5·75; бобик 5·75 до 6·—; гречка —·— до —·—; кукурудза стара 6·40 до 6·75; хміль за 56 кільо 220·— до 250·—; конюшина червона 62·— до 75·—; конюшина біла 65·— до 80·—; конюшина шведска 60·—. до 80·—; тимотка 22·— до 26·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 16 марта. На концерті ческого музика Яна Кубеліка зробили вчера т. зв. Всенімці велику бурду у відповіди за демонстрациї в Празї. Коли Кубелік явив ся на естраді, повитано єго окликом „Пфуй!“ Демонстранти кинулись відтак на естраду і виробляли доти крики, доки аж не відкликано концерту. При тім дістало ся також і віцепрезидентови долішно-австрийского намістництва, що прийшов був на концерт. Демонстранти пішли відтак перед готель, де Кубелік мешкає і там зробили котячу музику.

Відень 16 марта. Клюб полудневих Славян і клюб хорватских послів ухвалили приступити до ческої обструкциї.

Берлин 16 марта. Після найновійших урядових звітів потверджує ся вість, що в послідній битві під Порт Артуром затонули два російскі торпедовці.

Берлин 16 марта. „Voss. Ztg.“ доносить з Нокагами: Після урядового звіту пішли підчас послідної битви під Порт Артуром два російскі торпедовці під воду. З Інкав доносять, що Росияни наміряють здержати ся від всяких атаків доти, аж зберуть 300.000 людий, щоби мати шанси побіди; 200.000 буде стояти готових до відпору хіньского нападу. На случай опущеня Порт Артура фльота російска під проводом адмірала Макарова виконає атак на фльоту японьску.

Льондон 16 марта. Шкоди в Порт Артурі наробленї послідним бомбардованєм, суть величезні. В місті згинуло 38 людий, а єсть звиш 100 ранених. На фортах експльодував 12-цалевий ґранат і убив на місци 1 офіцира та 42 вояків. „Ретвізана“ поцілили три ґранати.

Льондон 16 марта. З Нючванґ доносять: Жінки російских офіцирів, котрі сюди повтікали, розповідають, що послідне бомбардованє Порт Артура наробило в місті і кріпости страшенного спустошеня. Загалом згинуло 42 вояків і один офіцир. Женщини і дїти повтікали були аж на поле перегонів за новим містом, але й там падали японьскі бомби, від котрих згинуло дві женщини і одна дитина. „Ретвізана“, котрого затягнено до внутрішного порту, поцілили знов три бомби.

Токіо 16 марта. Удержує ся тут уперто чутка, що російска фльота по битві дня 10 с. м. виплила з Порт Артура, щоби поплисти до Владивостока і там сполучити ся з тамошною ескадрою. Чутку сю уважають тут за неправдиву, хоч при рекоґносцованю в сторонах Порт Артура не спостережено російских кораблів.

вічливо, кинув ся він на мене як чорт, вхопив мене за ковнір і так притиснув до муру, що я стояв перед ним як безсильна дитина. Відтак побив мене гарапом і загрозив, що коли ще раз посмію заговорити до него, то сейчас велить мене арештувати —

В тій хвили вибив годинник пів.

— Мушу сейчас вертати — сказала Іванна Бернард. — Мушу прилади́ти ґроґ для пана Джоба.

Витягнула чорну мошонку і виймила з неї кілька штук дрібної срібної монети.

— Ось тут маєте пять шилінґів — сказала. — Заплатіть собі „під трема головами цукру“ вечерю і нічліг і ждіть на мене завтра о третій годині по полудни на луці в Тенґлі Манор напротив в'їздових воріт до замку. Я тимчасом поговорю з паном Блеком і буду знати, що діяти.

Тінкер обертав в руцї з невдоволєм одержані срібняки.

— Ви казали, що даєте дуката — воркотів. — Я ждав кілька годин, аби вам прислужити ся. Пять шилінґів то мало.

— Аж за богато, аби заплатити за вечерю, нічліг і снїдане — відповіла пані Бернард твердо — коли більшу половину гроший не пропєте. Як би я вам дала більше, то ви упились би і завтра мали би тяжку голову; а я хочу, аби ви завтра були цілком тверезі. Памятайте, о що менї розходить ся.

— Я то знаю, але я хочу за мій труд заплати. Дістану завтра від вас один або два фунти?

— Дістанете. Добра ніч!

— Добра ніч — воркнув Тінкер.

Іванна Бернард побігла до дому і почала чим скорше порати ся в кухни. Вскорі внесла до їдальні заставу до ґроґу. Однако на єї зачудоване пана Джоба не було в комнаті.

— Чи пана доктора візвано до хорого, прошу пані? — спитала паню докторову, що спокійно сиділа в своїм кріслї і підрабляла панчохи.

— Ні, я не чула, аби єго хто кликав. Мусить бути в аптиці.

Пані Бернард отворила двері комнати, в котрій пан Джоб приладжував звичайно лікарства. Комната була пуста.

— Пана там нема.

— То мусїли єго таки візвати. Півгодини тому, як менї здавало ся, отвирав хтось двері. Тепер ще перестудить нежит. Чи капелюх і плащ висять на вишальци?

— Ні, прошу пані.

— Цікава я знати, хто би то єго взивав? Казав мені, що нині по полудни вже нікуди не виходить. Але тота крадіж горівки так єго розгнївала. Я ще ніколи не бачила єго таким гнївним. Відтак довго стояв і приглядав ся, як муляр заправляв мур. Він ще на добре занедужає.

Пані Бернард була надто занята своїми власними справами, аби й з своєї сторони висказати таке побоюване. Поправила огонь, підмела підлогу коло комина і поставила склянки та самовар на своє місце. Відтак коли вже мала виходити з комнати, сказала:

— Вибачте, пані, не могли би ви мене завтра на кілька годин увільнити? Я хотїла би по полудни вийти на короткий час.

— Га, що робити. Буду мусїла обійти ся без вас.

(Дальше буде).

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).